

OSIB

Orquestra Simfònica
Illes Balears

ORQUESTRA SIMFÒNICA ILLES BALEARS

02.10.2025 | 20.00 H

AUDITORIUM DE PALMA

N. 1

Piano

Davide Cabassi

Director

Pablo Mielgo

Entrades:

Taquilles Auditorium de Palma
www.simfonicadebalears.com

J. Turina

La oración del torero

M. de Falla

Noches en los jardines de España

C. Debussy

L'après - midi d'un faune

R. Strauss

Don Juan

Govern de les
Illes Balears

Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports
Agència d'Estratègia Turística

El Corte Inglés

Programa

45'

La oración del torero

Joaquín Turina (1882-1949)

Noches en los jardines de España

Manuel de Falla (1876-1946)

Impressions simfòniques

per a piano i orquestra

- En el Generalife (jardins de l'Alhambra)
- Danza lejana
- En los jardines de la Sierra de Córdoba

20'

PAUSA

40'

Prélude à l'après-midi d'un faune

Claude Debussy (1862-1918)

Don Juan Op.20

Richard Strauss (1864-1949)

Poema simfònic

Davide Cabassi, Piano

Pablo Mielgo, Director

Orquestra Simfònica Illes Balears

Crèdit editorial:

Noches en los jardines de España de M. de Falla, Manuel de Falla Ediciones

Don Juan de R. Strauss, Edition Peters

Notes al programa

L'accent francès de Turina i Falla **Fernando Merino**

Avui vespre assistirem, durant la primera part del programa, al que cal entendre com una mirada-homenatge als compositors de més influència del 'nacionalisme musical espanyol' durant la primera meitat del segle XX. En concret, una aproximació a dos: el sevillà Joaquín Turina i el gadità Manuel de Falla. Ambdós visqueren a París, on begueren de l'impressionisme musical que els obrí la ment per a, de tornada a Espanya, contribuir a donar forma al modernisme musical, incorporant elements folklòrics i rítmics netament espanyols (sense caure en allò pintoresc), i posant les bases de la música espanyola del segle XX.

La segona part del programa no és del tot aliena a la primera, pel fet que s'hi incorpora Claude Debussy, el qual, juntament amb Maurice Ravel, influí en l'impressionisme musical francès, especialment en el color instrumental que permetria d'evocar sensacions i atmosferes (cosa que tampoc no és pas aliena a l'obra que escoltarem de Manuel de Falla, i que així mateix perfuma la de Turina). Vet aquí un detall curiós: podríem dir que la casualitat va tenir un paper en totes dues obres. La oración del torero (1925) fou un encàrrec del Cuarteto Aguilar a Joaquín Turina, que compongués una obra per a quartet de flaüts; mentre Noches en los jardines de España, de Manuel de Falla, foren originalment (1909) una sèrie de nocturns per a piano.

El Cuarteto Aguilar, al qual es dedica la composició, participà activament en l'escriptura de La oración del torero. Després l'adaptà per a quartet de corda, i en veient els resultats, l'any 1927 Turina decidí d'arranjar la partitura per a orquestra de corda, i feu que acabés assolint el seu regust impressionista característic i en consonància amb l'experiència parisenca.

El compositor escrigué unes notes per al programa de l'estrena a Barcelona, el 1928, que descriuen de primera mà el rerefons de la partitura: «Una tarda de toros a Madrid, vaig veure la meva obra ben clara. M'estava al pati de cavalls, vora la capella on els toreros anaven a resar abans de saltar a l'arena. Fou aleshores que se m'aparegué, en plenitud total, el contrast subjectivament musical i expressiu de la bulla llunyana del públic que esperava la festa». La oración del torero s'inspira en la visió del torero que prega, a la recerca del coratge i la calma abans de l'enfrontament. L'estrena americana de la peça, l'any 1948, de part de la Filharmònica Los Ángeles, contemplava aquestes notes al seu programa: «Gràcies a l'adaptació per a orquestra, les cordes ressonen amb aquell contorn meravellosament insinuant que és tan completament espanyol». No es pot dir gaire millor.

Fou el pianista català Ricard Viñes, a qui va dedicat *Noches en los jardines de España*, que suggerí a Falla la transformació dels nocturns de 1909 en un concert per a piano i orquestra, la qual cosa passà l'any 1915. Avui es considera la primera gran obra per a piano i orquestra apareguda a l'Estat espanyol, i alhora l'obra més impressionista del compositor. De fet, Falla en parlava com unes «impressions simfòniques». El musicòleg francès (contemporani de Falla), Vladimir Jankélévitch, feu referència a la suite simfònica de Manuel de Falla en aquests termes: «Els tres moviments no tindrien aquesta brillantor, aquesta bellesa inigualada, aquesta frescor impressionista, si encara no existissin la *Rapsòdia espanyola* de Maurice Ravel i la *Iberia* de Claude Debussy».

A la segona part, l'accent francès al nacionalisme musical espanyol de la primera meitat del segle XX recau, en certa manera, en Claude Debussy, que l'any 1912 compongué la música per al cèlebre ballet *Prélude à l'après-midi d'un faune*, coreografiat per Nijinski i inspirat en el poema de Mallarmé '*L'après - midi d'un faune*'. La principal característica era la importància del color instrumental a l'hora d'evocar sensacions; un element comú amb les obres de Turina i Falla ja escoltades, que, en part, són deutores de l'excel·lència de l'impressionisme musical francès.

Per a cloure la vesprada, un símbol musical del modernisme de fi de segle i, conseqüentment, germà gran d'aquesta proposta d'inici de temporada: el poema simfònic *Don Juan*, de Richard Strauss, estrenat el 1889. La seva principal aportació a un temps de canvis en les tendències musicals d'una Europa que estava a punt d'acomiar el romanticisme, torna a ser l'èmfasi en la música incidental, en oposició a la música absoluta que havia predominat (amb excepcions) fins aleshores. El distintiu d'aquesta suite simfònica és l'ús del color orquestral, pel qual es considera una de les primeres mostres del modernisme musical (fins al punt que es parla de *Don Juan* com l'albada d'aquest corrent de forta influència musical a Europa).

En definitiva, cadascuna de les obres del programa d'avui vespre aporta narratives orquestrals enriquidores, en clara sintonia amb la redefinició del llenguatge orquestral de l'època. Turina i Falla, posaren els fonaments d'allò que esdevindria el nacionalisme musical espanyol; mentre que Debussy, navegant amb naturalitat pels paisatges impressionistes, apuntà a l'arribada de l'atonalitat. Observem el naixement del modernisme com l'epíleg d'unes formes d'expressió musical que ja s'anaven distanciant del passat. I tot plegat en clau de música incidental, l'antecedent de les bandes sonores del cinema que encara havien d'arribar (com a prest, el 1929). Per a entretenir-nos, presenciarem l'ancestral oració del torero, veurem l'ambient dels jardins de l'Espanya profunda, passejarem entre coreografies que anuncien una nova època i l'arribada de la contemporaneïtat. Un inici de la temporada d'abonament per a encantar-se i badar. Encara que, sobretot, es tracta d'una mirada emocionada a la música espanyola del segle XX, quan l'afrancesament establí definitivament la càtedra.

El acento francés en Turina y Falla **Fernando Merino**

Abriendo velada asistiremos a lo que cabe entender una mirada-homenaje a los compositores más influyentes del ‘nacionalismo musical español’, en la primera mitad del siglo XX. En concreto, una aproximación a dos de ellos: el sevillano Joaquín Turina y el gaditano

Manuel de Falla, ambos vivieron en París donde bebieron del impresionismo musical que les abriría la mente para, regresados a España, contribuir a darle forma al modernismo musical que incorporaba elementos folclóricos y rítmicos netamente españoles, sin caer en lo pintoresco, sentando así las bases de la música española del XX.

La segunda parte del programa de hoy no es del todo ajena a la primera, al incluirse a Claude Debussy, quien junto con Maurice Ravel, influyeron en el impresionismo musical francés, en especial el color instrumental que les permitía evocar sensaciones y atmósferas; algo a lo que no es ajena la obra que se escuchará de Manuel de Falla, y que también perfuma la de Turina.

Una pequeña curiosidad. En ambas obras de la primera parte podría decirse que la casualidad jugó su papel. ‘La oración del torero’ (1925) fue encargo del Cuarteto Aguilar a Joaquín Turina para que compusiera una obra para cuarteto de laúdes. Mientras ‘Noches en los jardines de España’ de Manuel de Falla, en su origen (1909) eran una serie de nocturnos para piano.

En la escritura de ‘La oración del torero’ participó activamente el Cuarteto Aguilar, al que está dedicada la composición. Después llegaría adaptarlo a cuarteto de cuerdas, y vistos los resultados Turina en 1927 decidió arreglar la partitura para orquesta de cuerdas donde finalmente alcanzaría ese sabor impresionista característico y acorde con la experiencia parisina de Turina.

El compositor escribió unas notas para el programa de su estreno de 1928 en Barcelona, que describe de primera mano qué hay detrás de la partitura: “Una tarde de toros en Madrid, vi claramente mi obra. Estaba en el patio de caballos, cerca de la capilla donde venían a rezar los toreros antes de saltar al ruedo. Fue entonces cuando se me apareció, en plenitud, aquel contraste subjetivamente musical y expresivo de la algarabía lejana del público que esperaba la fiesta”. ‘La oración del torero’ se inspira en la visión del torero en oración, buscando valor y calma antes de la lidia. El estreno americano de ‘La oración del torero’ el año 1948 por la Filarmónica de Los Ángeles, contemplaba en el programa estas notas: “Gracias a su adaptación para una orquesta, resuenan las cuerdas con el contorno maravillosamente insinuante que es tan completamente español”. Mejor dicho, poco probable.

Fue el pianista catalán Ricardo Viñes, a quien está dedicado 'Noches en los jardines de España', quien sugirió a Falla convertir esos nocturnos de 1909 en un concierto para piano y orquesta, cosa que ocurrió en 1915. Hoy se la considera la primera gran obra para piano y orquesta aparecida en España, y asimismo, la obra más impresionista del compositor. De hecho, Falla se refirió a 'Noche en los jardines de España' como "impresiones sinfónicas". El musicólogo francés, contemporáneo de Falla, Vladimir Jankélévitch, se refirió en estos términos a la suite sinfónica de Manuel de Falla: "Los tres movimientos no tendrían semejante brillo, semejante belleza inigualada, semejante frescura impresionista, si no hubieran existido ya, la 'Rapsodia española' de Maurice Ravel y la 'Iberia' de Claude Debussy".

En la segunda parte, el acento francés en el nacionalismo musical español de la primera mitad del siglo XX en cierta manera va a estar representado por Claude Debussy, quien el año 1912 compuso la música para el célebre ballet coreografiado por Nijinski, 'Prélude à l'après-midi d'un faune', que se inspiraba en el poema, 'L'après-midi d'un faune', de Mallarmé. Era su principal característica la importancia que tiene el color instrumental, para evocar sensaciones elemento común a las obras de Turina y Falla ya oídas y en parte, deudoras de la excelencia del impresionismo musical francés.

Para finalizar la velada, un símbolo musical del modernismo fin de siglo, y en consecuencia, hermano mayor de esta propuesta de inicio de temporada. El poema sinfónico, 'Don Juan', de Richard Strauss, se estrenó en 1889 y su principal aportación al momento histórico de cambios en las tendencias musicales en Europa a punto de finiquitar el romanticismo, es una vez más el subrayado de la música incidental frente a la música absoluta que había predominado con algunas excepciones hasta entonces. El distintivo de esta suite sinfónica es el uso del color orquestal considerado una de las primeras muestras del modernismo musical, hasta el punto de considerar 'Don Juan' como el amanecer de esta corriente de gran influencia musical en Europa.

En definitiva, cada una de las obras de esta velada, aportan enriquecedoras narrativas orquestales en una clara sintonía con la redefinición del lenguaje orquestal de la época. Unos, como Turina y Falla, sentando cimientos de lo que acabarán siendo las bases del nacionalismo musical español; otros es el caso de Debussy, navegando con naturalidad por paisajes impresionistas si bien apunta maneras que anuncian la llegada de la atonalidad. En definitiva ver cómo el nacimiento del modernismo, como epílogo, a formas musicales de expresión que ya comenzaban a distanciarse del pasado.

Todo ello, en clave de música incidental, antecedente de las bandas sonoras del cine, todavía a punto de llegar (no será hasta 1929 como pronto), y para entretenernos, vamos a asistir a la ancestral oración del torero, a describir el ambiente en jardines de la España profunda, al deambular por coreografías que anuncian una nueva época, y la llegada de la contemporaneidad. Bueno este inicio de la temporada de abono para ir abriendo boca de par en par. Si bien, ante todo, una mirada emocionada a la música española del siglo XX, cuando por fin el afrancesamiento del siglo XX acabó sentando cátedra.

The French accent in Turina and Falla **Fernando Merino**

A homage-review of the most influential composers in the Spanish musical Nationalism, during the first half of the twentieth century, to open this evening. Particularly, we are going to look at two of them: Joaquín Turina, from Seville, and

Manuel de Falla, from Cádiz. Both composers lived in Paris, where they drank from the musical Impressionism that would open their minds and, back in Spain, allow them to shape Modernism by incorporating folk and rhythmical elements neatly —without falling into picturesqueness— and set the foundations for the Spanish music of the XX century.

The second part of the programme is not completely separated from the first: it incorporates Claude Debussy, whom, along with Maurice Ravel, influenced French musical Impressionism, especially with regards to the instrumental colour evoking emotions and atmospheres. Which, in turn, is not alien to Manuel de Falla's work, and somehow parfums Turina's pieces.

Here's an anecdote. It may be said that chance had a primary role in the first part of both works. *La oración del torero* (The Torero's prayer, 1925) was a commission from Cuarteto Aguilar to Joaquín Turina, that he composed a piece for a quartet of lutes; Manuel de Falla's *Noches en los jardines de España* (Nights in Spanish gardens) were originally a series of nocturnes for piano, in 1909.

Cuarteto Aguilar, to which *La oración del torero* is dedicated, actively took part in the writing of the score, that was later adapted to strings quartet. Upon hearing the result, in 1927, Turina decided to rearrange it for strings orchestra and gave it the Impressionist flare that is characteristic and resonant of his experience in Paris.

The composer wrote some notes for the programme of the 1982 première in Barcelona, which describe first-hand what lays behind the score: «An afternoon at the bullfights in Madrid, I saw my work very clearly. I stood in the horses' patio, near the chapel where the toreros would pray before entering the rodeo. Just then, it appeared before my eyes: the subjectively musical and expressive contrast of the excited audience awaiting the event». *La oración del torero* is inspired by the vision of the torero praying for courage and calm before the fight. The American première of the piece, in 1948, by Los Angeles Philharmonic Orchestra, noted in their programme: «Thanks to the arrangement for orchestra, the strings resonate with a so completely Spanish, marvellously suggestive outline». Little chance of saying it better.

Catalan pianist Ricard Viñes, to whom *Noches en los jardines de España* is dedicated, suggested to Falla that he would transform the 1909 nocturnes into a concert for piano and orchestra, and so he did in 1915. Today, this is considered the first great work for piano and orchestra from Spain, as well as the most Impressionist piece by Falla. In fact, the composer would refer to it as his «symphonic impressions». French musicologist —and Falla's contemporary—, Vladimir Jankélévitch, referred to Manuel de Falla's symphonic suite as follows: «The three movements would lack their brightness, their unmatched beauty, their Impressionist freshness, if Maurice Ravel's Spanish Rhapsody and Claude Debussy's Iberia did not yet exist».

Within the second part of the evening, the French accent upon Spanish musical Nationalism from the first half of the XX century is somehow represented by Claude Debussy. In 1912, he composed the music for the renowned ballet *Prélude à l'après-midi d'un faune*, with choreography by Nijinski and based on Mallarmé's poem 'L'après-midi d'un faune'. Its main trait was the importance in instrumental colour to evoke feelings, which is a common element in the works by Turina and Falla that we have already listened to —and which are partly indebted to the French musical Impressionism's excellence.

To conclude the season's opening programme, a musical symbol of the fin-de-siècle Modernism and, therefore, elder brother of the evening's proposal: Richard Strauss' symphonic poem *Don Juan*, premiered in 1889. Its main contribution to a historical moment of shift in musical trends (when Europe was about to close the Romantic chapter), is again the highlight of incidental music, in contrast with the until then predominant absolute music (despite some exceptions). This symphonic suite is unique in its use of orchestral colour, and therefore considered to be one of the first pieces of musical Modernism —*Don Juan* being referred to as the dawn of this highly-influential musical trend in Europe—.

Each of the pieces in this evening's programme enriched orchestral narratives, clearly in line with the redefinition of orchestral language of their time. Turina and Falla laid the foundations of Spanish musical Nationalism; while Debussy, navigating naturally through Impressionist landscapes, already hinted towards the arrival of atonalism. One may observe the birth of Modernism as an epilogue of the forms of expression that were already distancing themselves from the past.

The key is incidental music —the precedent of cinema soundtracks that were still to come (in 1929, at the earliest). While we await them, we shall entertain in the torero's ancestral prayer, feel the atmosphere in the gardens of inland Spain, wander around choreographies that announce a new era and the coming of contemporaneity. Wide-mouthed, we unfold season-ticket 2025/26. Although, after all, this is an emotional review of Spanish music of the twentieth century, when frenchification gave its definite lecture.

Daide Cabassi

piano

Davide Cabassi

piano

Davide Cabassi va debutar a tretze anys amb l'Orquestra Simfònica Rai de Milà, interpretant el Concert n°2 de Xostakóvitx, sota la batuta de Vladímir Delman. És així com inicià la carrera de solista que l'ha portat a actuar amb les principals orquestres europees i americanes, incloent-hi la Munchner Philharmoniker, Orchestra Filarmonica della Scala, Neue Philharmonie Westfalen, l'Orquestra de Cambra de Rússia, Magdeburg Philharmoniker, Fort Worth Symphony, Enid Symphony, Big Spring Symphony, Hartford Symphony, Orquestra Simfònica de Còrdova, Orquestra Haydn Bolzano, Orchestra Verdi Milano, Orchestra Pomeriggi Musicali Milano, les Orquestres de Pàdua i Vèneto, Orquestra Romantique Paris, OSI de Lugano, OFT de Torí, Orquestra Arena de Verona, Tiroler Festspiele Erl Orchestra i moltes altres; i a col·laborar amb directors com Gustav Kuhn, James Conlon, Daniele Gatti, Asher Fisch, Antonello Manacorda, David Coleman, Vladimir Delman, Marco Angius, Tito Ceccherini, Carlo Goldstein, Jader B ignamini, Enrique Mazzola, Daniele Callegari, Massimo Zanetti, Mikhail Tatarnikov, Philip von Steinaecker, Howard Griffiths, Johannes Wildner, Federico Maria Sardelli, Kimbo Ishi-Ito, Helmut Rilling o Gabor Takacs-Nagy, entre d'altres.

Ha tocat amb les institucions de la música més importants d'Itàlia, com Societ  del Quartetto, Serate Musicali, Societ  dei Concerti, o els festivals de piano de Brescia i B rgam; i a l'estranger ha estat convidat tant a Europa, com a trenta-cinc estats d'EEUU, a la Xina o al Japó; i en sales com la Carnegie Hall de Nova York, Rachmaninoff de Moscou, Gasteig de M nic, Mozarteum de Salzburg, el Louvre i la Salle Gaveau a Par is, Forbidden City Hall i NCPA a Beijing, Roque d'Antheron i el Tiroler Festspiele.

 s un apassionat de la música de cambra, i ha actuat amb nombrosos conjunts en formats que van del duet al decimino (l'any 2018 va fundar la Baggio Sinfonietta); i el seu vast repertori mostra un inter s particular en la música contemporània, pel fet que moltes d'aquestes composicions li han estat dedicades en particular i les ha estrenat mundialment. La col·laboració llarga i estreta amb el Teatro alla Scala ha fet que actu s amb estrelles com Roberto Bolle, Svetlana Zacharova, Massimo Murru i Sylvie Guillem.

A més de l'activitat concertística, Cabassi ha realitzat nombrosos enregistraments, els quals ha publicat amb segells com Sony BMG (el seu primer disc, Dancing with the orchestra, va guanyar el Premi de la Crítica de la revista Classic Voice al 'Millor Disc de l'Any' el 2007), Concerto Classics i Col-legno. L'any 2012 va debutar amb Decca, amb un disc extraordinàriament exitós, Sonates i Variacions de Mozart, i va encetar el projecte d'enregistrament de les Sonates per a piano de Beethoven.

Va començar a estudiar piano de ben petit, i es va graduar amb matrícula d'honor amb la professora Edda Ponti, al Conservatori Giuseppe Verdi de Milà. Va ser el primer italià admès a la International Piano Foundation de Cadenabbia, al llac Como, amb William Grant Naborè, KU Schnabel, L. Fleisher, D. Bashkirov, R. Tureck, A. Weisseberg, entre d'altres.

Des del 2003, és professor als conservatoris de música italians, i els seus alumnes acostumen a guanyar concursos internacionals destacats (Honens Calgary, Schumann de Zwickau, Cliburn, Epinal, Finale Ligure, Premio delle Arti, Montichiari, Piombino, Gorizia, Prima la Musica, etc.).

És director artístic de la Temporada de Concerts Kawai a Ledro (TN), 'Un piano in Ateneo' (Kawai - Cattolica, Milà), Incontri Contemporanei (Milà), dels Campaments de Música d'Estiu Kawai (Ledro) i del Concurs Internacional 'Shigeru Kawai'.

L'any 2010, amb la seva muller, la pianista russa Tatiana Larionova, va fundar la temporada de concerts 'Primavera di Baggio', que té l'objectiu de millorar i restaurar els suburbis de la ciutat, a través de la implicació dels infants i la reapropiació dels espais associatius col·lectius, en especial els que han estat usurpats per la màfia.

Davide Cabassi

piano

esp

Davide Cabassi debutó a los trece años junto a la Orquesta Sinfónica de la Rai de Milán, interpretando el Concierto nº2 de Shostakóvich, dirigido por Vladímir Delman. Fue así como arrancó su carrera de solista, que le ha llevado a actuar con las principales orquestas europeas y americanas, incluyendo la Munchner Philharmoniker, Orchestra Filarmonica della Scala, Neue Philharmonie Westfalen, Orquesta de Cámara de Rusia, Magdeburg Philharmoniker, Fort Worth Symphony, Enid Symphony, Big Spring Symphony, Hartford Symphony, Orquesta Sinfónica de Córdoba, Orquesta Haydn Bolzano, Orquesta Verdi Milano, Orquesta Pomeriggi Musicali Milano, las Orquestas de Padua y Véneto, Orquesta Romantique Paris, OSI de Lugano, OFT de Turín, Orquesta de la Arena de Verona, Tiroler Festspiele Erl Orchestra y muchas otras; y a colaborar con directores como Gustav Kuhn, James Conlon, Daniele Gatti, Asher Fisch, Antonello Manacorda, David Coleman, Vladimir Delman, Marco Angius, Tito Ceccherini, Carlo Goldstein, Jader Bignamini, Enrique Mazzola, Daniele Callegari, Massimo Zanetti, Mikhail Tatarnikov, Philip von Steinaecker, Howard Griffiths, Johannes Wildner, Federico Maria Sardelli, Kimbo Ishi-Ito, Helmut Rilling o Gabor Takacs-Nagy, entre otros.

Ha tocado con las instituciones de la música más importantes de Italia, como la Società del Quartetto, Serate Musicali, Società dei Concerti, o los festivales de piano de Brescia y Bérgamo; y en el extranjero, ha sido invitado tanto en Europa como en 35 estados de EEUU, en la China y en Japón, en salas como Carnegie Hall de Nueva York, Rachmaninoff de Moscú, Gasteig de Múnich, Mozarteum de Salzburgo, el Louvre y la Salle Gaveau de París, Forbidden City Hall y NCPA en Beijing, Roque d'Antheron y el Tiroler Festspiele.

Como apasionado de la música de cámara, ha actuado en varios conjuntos que van del dueto al decimino (y en 2018 fundó la Baggio Sinfonietta); y su amplio repertorio muestra un particular interés en la música contemporánea, con numerosas composiciones expresamente dedicadas y estrenadas a nivel mundial.

Desde el año 2003 es profesor de música en los conservatorios italianos, y sus alumnos suelen ganar concursos internacionales de prestigio (Honens Calgary, Schumann de Zwickau, Cliburn, Epinal, Finale Ligure, Premio delle Arti, Montichiari, Piombino, Gorizia, Prima la Musica, etc.).

Es director artístico de la Temporada de Conciertos Kawai en Ledro (TN), 'Un piano in Ateneo' (Kawai - Cattolica, Milán), Incontri Contemporanei (Milán), de los Campamentos de Música de Verano Kawai (Ledro) y del Concurso Internacional 'Shigeru Kawai'.

Su larga y estrecha colaboración con el Teatro alla Scala ha supuesto actuaciones junto a estrellas de la talla de Roberto Bolle, Svetlana Zacharova, Massimo Murru y Sylvie Guillem.

Además de su actividad concertística, Cabassi realiza grabaciones para sellos discográficos como Sony BMG (su primer disco, *Dancing with the orchestra*, ganó el Premio de la Crítica de la revista *Classic Voice* al 'Mejor Álbum del Año' en 2007), Concerto Classics y Col-legno. En 2012 debutó con la Decca, con un disco de éxito extraordinario: *Mozart Sonatas and Variations*, e inició las grabaciones de las Sonatas para piano de Beethoven.

Empezó a estudiar piano de muy pequeño, y se graduó con honores en la clase de la profesora Edda Ponti, en el Conservatorio Giuseppe Verdi de Milán. Fue el primer italiano admitido en la International Piano Foundation de Cadenabbia, en el Lago Como, con William Grant Naborè, KU Schnabel, L. Fleisher, D. Bashkurov, R. Tureck, A. Weissemberg, entre otros.

Desde el año 2003 es profesor de música en los conservatorios italianos, y sus alumnos suelen ganar concursos internacionales de prestigio (Honens Calgary, Schumann de Zwickau, Cliburn, Epinal, Finale Ligure, Premio delle Arti, Montichiari, Piombino, Gorizia, Prima la Musica, etc.).

Es director artístico de la Temporada de Conciertos Kawai en Ledro (TN), 'Un piano in Ateneo' (Kawai - Cattolica, Milán), Incontri Contemporanei (Milán), de los Campamentos de Música de Verano Kawai (Ledro) y del Concurso Internacional 'Shigeru Kawai'.

En 2010, junto a su esposa, la pianista rusa Tatiana Larionova, fundó la temporada de conciertos 'Primavera di Baggio', con el objetivo de mejorar y restaurar los suburbios de la ciudad, a través de la implicación de los niños y de la reapropiación de los espacios asociativos, en especial los que han sido usurpados por la mafia.

Davide Cabassi

piano

eng

Davide Cabassi made his debut at the age of thirteen with Rai Symphony Orchestra of Milan playing the Shostakovich's Second Concerto conducted by Vladimir Delman, starting a career as soloist which led him to perform with the major European and American orchestras including the Munchner Philharmoniker, Orchestra Filarmonica della Scala, Neue Philharmonie Westfalen, Russian Chamber Orchestra, Magdeburg Philharmoniker, Fort Worth Symphony, Enid Symphony, Big Spring Symphony, Hartford Symphony, Orquesta Sinfonica de Cordoba, Orchestra Haydn Bolzano, Orchestra Verdi Milano, Orchestra Pomeriggi Musicali Milano, Orchestra of Padua and Veneto, Orchestra Romantique Paris, OSI of Lugano, OFT of Turin, Orchestra of the Arena of Verona, Tiroler Festspiele Erl Orchestra and many others, collaborating with conductors such as Gustav Kuhn, James Conlon, Daniele Gatti, Asher Fisch, Antonello Manacorda, David Coleman, Vladimir Delman, Marco Angius, Tito Ceccherini, Carlo Goldstein, Jader Bignamini, Enrique Mazzola, Daniele Callegari, Massimo Zanetti, Mikhail Tatarnikov, Philip von Steinaecker, Howard Griffiths, Johannes Wildner, Federico Maria Sardelli, Kimbo Ishi-Ito, Helmut Rilling, Gabor Takacs-Nagy and many others.

He has played for the most important Italian musical Institutions such as Società del Quartetto, Serate Musicali, Società dei Concerti, Brescia and Bergamo Piano Festival etc. and abroad, invited both in Europe and in more than 35 American states, in China and Japan in places such as Carnegie Hall in New York, Rachmaninoff Hall in Moscow, Gasteig in Munich, Mozarteum in Salzburg, Louvre and Salle Gaveau in Paris, Forbidden City Hall and NCPA in Beijing, Roque d'Anthéron and Tiroler Festspiele.

Passionate about chamber music, he played in numerous chamber ensembles, from duo to decimino (in 2018 he founded the BAggio Sinfonietta) and his large repertoire shows his particular interest in contemporary music - many are the compositions dedicated to him and performed in world premiere.

A long collaboration with the Teatro alla Scala has led him to play for étoiles such as Roberto Bolle, Svetlana Zacharova, Massimo Murru and Sylvie Guillem.

Along with concert activity, Cabassi has undertaken an intense recording activity. He has released his first recordings for labels such as Sony BMG (his first album *Dancing with the orchestra* won the Classic Voice magazine's 2007 Critics Award for best debut of the year), Concerto Classics and Col-legno.

In 2012 he has debuted for Decca, with an extraordinarily successful album (*Mozart Sonatas and Variations*) and he began recording Beethoven's Piano Sonatas.

He began studying piano at a very young age, graduating with honors in the class of Prof. Edda Ponti at the Giuseppe Verdi Conservatory in Milan and he was the first Italian admitted to the International Piano Foundation in Cadenabbia, on Lake Como, with William Grant Naborè, KU Schnabel, L. Fleisher, D. Bashkirov, R. Tureck, A. Weisseberg, and many others.

He teaches in Italian conservatories since 2003: his students are regularly prize winners in major international competitions (Honens Calgary, Schumann in Zwickau, Cliburn, Epinal, Finale Ligure, Premio delle Arti, Montichiari, Piombino, Gorizia, Prima la Musica, etc.).

He is the artistic director of the Kawai concert seasons in Ledro (TN), Un piano in Ateneo (Kawai - Cattolica, Milan), Incontri Contemporanei (Milan), Kawai summer music camps in Ledro and of the Shigeru Kawai International Competition.

In 2010 he founded with his wife, the Russian pianist Tatiana Larionova, the Primavera di Baggio concert season: the aim is to enhance and relaunch the disadvantaged suburbs of his city, involving children and "invading" the association spaces, especially those redeemed by the mafia.

Pablo Mielgo

director

Pablo Mielgo

director

Pablo Mielgo, director d'orquestra de Madrid, és un ciutadà del món amb esperit emprenedor i amb una missió: fer que la música estigui a l'abast de tots. En l'actualitat és director de l'Orquestra Simfònica de les Illes Balears (OSIB) i ha estat contractat per orquestres de tot el món. Estudià al Conservatori Reial de la seva ciutat natal, al Col·legi Reina Sofia i a l'Escola de Música del London Guildhall. A més, creà una xarxa de nombroses amistats musicals entre Berlín i Qatar, Lucerne i Los Angeles, amb músics de renom que ara enriqueixen els programes de concerts de l'OSIB.

Pablo Mielgo ha estat assistent de directors com James Conlon, Jesús López Cobos, Daniel Barenboim i Claudio Abbado. Ell dirigeix regularment als grans escenaris d'Europa, com el Wiener Musikverein, als EUA, com el Carnegie Hall de Nova York, a Amèrica Llatina i a l'Orient Mitjà. En estreta col·laboració artística, el madrileny treballa amb orquestres com la Simfònica de Simón Bolívar, the Arena di Verona i la Filharmònica de Qatar, amb artistes com Juan Diego Flórez, les germanes Labeque, Pierre-Laurent Aimard, Julian Rachlin i Radovan Vlatkovic. .

Desde 2005 és director musical i artístic de la Fundació SalutArte, amb l'objectiu de generar un canvi social a través de la música. Pablo Mielgo va promoure diversos esdeveniments musicals amb gran reconeixement internacional, com el Festival Espanya-Veneçuela, el Festival Internacional de Música de Madrid "Madrid em sona", la gira de l'Orquestra Juvenil Iberoamericana per Espanya i els Estats Units, IberOpera i "En viu, connectant el món a través de la música". Col·laborà amb institucions com el Teatre Reial de Madrid, la Miami New World Symphony, el Sistema a Veneçuela i la Florida Grand Opera, amb artistes de renom com Plácido Domingo, Gustavo Dudamel, José Antonio Abreu i Michael Tilson Thomas, entre d'altres.

Pablo Mielgo està especialment dedicat a la promoció de joves talents. Des de 2011, el director artístic de la Filharmònica de Medellín s'esforça per brindar als joves músics accés a l'educació musical, independentment dels ingressos dels pares. A més, el director ha fundat tres orquestres juvenils des de 2003: l'Orquestra Juvenil Presjovem, que reuneix els millors joves músics espanyols, l'Orquestra Juvenil Iberoamericana i l'Orquestra Simfònica Harmonia. En cooperació amb Sir Colin Davis, va fundar la BandArt Orchestra.

Com a director titular de l'OSIB, des de 2014, ha promogut amb èxit el desenvolupament de l'orquestra en diversos aspectes, sobre la base de la seva experiència internacional. Pablo Mielgo ha millorat la qualitat de l'orquestra i els seus programes, ha augmentat les vendes d'entrades i ha desenvolupat la seva xarxa amb actuacions de convidats, programes per a joves i artistes de primer nivell.

Pablo Mielgo

director

esp

Pablo Mielgo, director de orquesta de Madrid, es un ciudadano del mundo con espíritu emprendedor y con una misión: hacer que la música esté al alcance de todos. En la actualidad es director de la Orquesta Sinfónica de las Islas Baleares (OSIB) y ha sido contratado por orquestas de todo el mundo. Estudió en el Conservatorio Real de su ciudad natal, en el Colegio Reina Sofía y en la Escuela de Música del London Guildhall. Además, creó una red de numerosas amistades musicales entre Berlín y Qatar, Lucerne y Los Ángeles, con músicos de renombre que ahora enriquecen los programas de conciertos de la OSIB.

Pablo Mielgo ha sido asistente de directores como James Conlon, Jesús López Cobos, Daniel Barenboim y Claudio Abbado. Él dirige regularmente en los grandes escenarios de Europa, como el Wiener Musikverein, en EE. UU, como el Carnegie Hall de Nueva York, en América Latina y en Oriente Medio. Con una estrecha colaboración artística, el madrileño trabaja con orquestas como la Sinfónica de Simón Bolívar, the Arena di Verona y la Filarmónica de Qatar, con artistas como Juan Diego Flórez, las hermanas Labeque, Pierre-Laurent Aimard, Julian Rachlin y Radovan Vlatkovic.

Desde 2005 es director musical y artístico de la Fundación SaludArte, con el objetivo de generar un cambio social a través de la música. Pablo Mielgo lanzó varios acontecimientos musicales de gran reconocimiento internacional, incluyendo el Festival España-Venezuela, el Festival Internacional de Música de Madrid "Madrid me suena", la gira de la Orquesta Juvenil Iberoamericana por España y Estados Unidos, IberOpera y "En vivo, conectando el mundo a través de la música". Colaboró con instituciones como el Teatro Real de Madrid, la Miami New World Symphony, el Sistema en Venezuela y la Florida Grand Opera, con artistas de renombre como Plácido Domingo, Gustavo Dudamel, José Antonio Abreu y Michael Tilson Thomas entre otros.

Pablo Mielgo está especialmente dedicado a la promoción de jóvenes talentos. Desde 2011, el director artístico de la Filarmónica de Medellín se esfuerza para brindar a los jóvenes músicos acceso a la educación musical, independientemente de los ingresos de los padres. Además, el director ha fundado tres orquestas juveniles desde 2003: la Orquesta Juvenil Presjovem, que reúne a los mejores jóvenes músicos españoles, la Orquesta Juvenil Iberoamericana y la Orquesta Sinfónica Armonía. En cooperación con Sir Colin Davis, fundó la BandArt Orchestra.

Como director titular de la OSIB desde 2014, ha promovido con éxito el desarrollo de la orquesta en varios aspectos, sobre la base de su experiencia internacional. Pablo Mielgo ha mejorado la calidad de la orquesta y sus programas, ha aumentado las ventas de entradas y ha desarrollando su red con actuaciones de invitados, programas para jóvenes y artistas de primer nivel.

Pablo Mielgo

conductor

eng

Pablo Mielgo, a conductor from Madrid, is a true world citizen with an entrepreneurial spirit and the mission to make music accessible to everyone: the agile chief of the Orquestra Simfònica de les Illes Balears (OSIB) was immediately engaged by orchestras around the world after his studies at the Royal Conservatory of his hometown, the Reina Sofia School and the London Guildhall School of Music. Moreover, he created a network of numerous musical friendships between Berlin and Qatar, Lucerne and Los Angeles, with renowned musicians, who are now enriching the OSIB concert programs.

Pablo Mielgo has assisted conductors such as James Conlon, Jesus Lopez Cobos, Daniel Barenboim and Claudio Abbado. He regularly conducts on the great stages of Europe such as the Wiener Musikverein, the USA such as Carnegie Hall New York, Latin America and the Middle East. In close artistic collaboration, the Madrilenian works with orchestras such as the Simon Bolívar Symphony, the Arena di Verona and the Qatar Philharmonic as well as with artists such as Juan Diego Florez, the Labeque sisters, Pierre-Laurent Aimard, Julian Rachlin and Radovan Vlatkovic.

Since 2005 he has been the musical and artistic director of the SaludArte Foundation, which aims to bring about social change through music. Pablo Mielgo launched several musical events with great international acclaim including the Festival España-Venezuela, the International Music Festival of Madrid “Madrid me suena”, the tour of the Ibero-American Youth Orchestra through Spain and the USA, IberOpera as well as “Live, connecting the world through music”. He collaborated with institutions such as the Teatro Real Madrid, the Miami New World Symphony, El Sistema in Venezuela and the Florida Grand Opera, as well as with renowned artists, Plácido Domingo, Gustavo Dudamel, José Antonio Abreu, and Michael Tilson Thomas among others.

Pablo Mielgo is especially dedicated to the promotion of young talents. Since 2011 the co-artistic director of the Medellín Philharmonic Academy strives to give young musicians access to musical education regardless of parental income. Furthermore, the conductor has founded three youth orchestras since 2003: the Presjovem Youth Orchestra bringing together the best young Spanish musicians, the Iberoamerican Youth Orchestra and the Harmonia Symphony Orchestra. In cooperation with Sir Colin Davis, he founded the BandArt Orchestra.

As chief conductor of the OSIB since 2014, he has promoted the orchestra’s development in several aspects successfully on the basis of his international experience: Pablo Mielgo has improved the quality of the orchestra and its programs, increased ticket sales and developed his network with guest performances, youth programs and first-rate artists.

Orquestra Simfònica

de les Illes Balears

Orquestra Simfònica de les Illes Balears

cat

L'Orquestra Simfònica Illes Balears va ser creada l'any 1988 a través de la Fundació Pública de les Balears per a la Música, a instàncies del Govern Balear, l'Ajuntament de Palma i el Consell de Mallorca. L'orquestra, com es coneix avui dia, va iniciar la seva primera temporada de concerts el setembre de 1989 amb el seu titular Luís Remartínez i la solista Teresa Berganza. Actualment el director titular és Pablo Mielgo, des de l'any 2014.

L'Orquestra, a part de la seva temporada de concerts en l'Auditori de Palma, en el Teatre Principal de Palma, en l'Auditori de Manacor i a l'estiu en el Castell de Bellver, participa en les Temporades d'òpera de la Fundació Teatre Principal de Palma i dels Amics de l'Òpera de Maó (Menorca). També programa audicions escolars i concerts familiars. Un dels objectius de l'orquestra és donar a conèixer obres de compositors de les Illes Balears, com l'estrena de l'òpera L'Arxiduc (2022) d'Antoni Parera Fons, amb llibret de Carme Riera, membre de la Reial Acadèmia Espanyola.

L'any 2020, l'OSIB va ser la primera orquestra a tornar als escenaris després del confinament del COVID-19. És important esmentar les actuacions altruistes realitzades pels grups de càmera dels músics de l'orquestra al canal de Youtube sota el títol “Sonam per Tu” durant la pandèmia del COVID-19. Ha ofert nombrosos concerts fora de les illes, entre ells a Sant Sebastià, Santander, València, Oviedo, així mateix a l'Auditori Nacional i en el Teatre Reial a Madrid, en el Palau de la Música a Barcelona. Ha actuat a Perpinyà, Canes, Zúric, en el Musikverein de Viena, el Radio Hall France de París i a la Sala de Drets Humans de l'ONU a Ginebra. Des de 1989 l'Orquestra ha acompanyat a solistes de rellevància internacional, com Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet i Raphael, entre d'altres.

Premis, distincions:

- Premi Rotary Mallorca Humanitats 2010-2011, el maig de 2011.
- VI Premis Onda Cero Mallorca 2017, categoria de Música.
- Medalla d'Or de les Illes Balears, el 2020, la major distinció de la Comunitat Autònoma.

En aquests moments la Simfònica està construint la seva nova seu, la Caixa de Música, que serà un referent internacional com a espai escènic musical, i el primer edifici públic d'una orquestra a Espanya, amb una forta col·laboració publicoprivada.

Orquestra Simfònica de les Illes Balears

esp

La Orquesta Sinfónica Illes Balears fue creada en el año 1988 a través de la Fundació Pública de les Balears per a la Música, a instancias del Gobierno Balear, el Ayuntamiento de Palma y el Consell de Mallorca. La orquesta, como se conoce hoy en día, inició su primera temporada de conciertos en septiembre de 1989 con su titular Luís Remartínez y la solista Teresa Berganza. Actualmente el director titular es Pablo Mielgo, desde el año 2014.

La Orquesta, a parte de su temporada de conciertos en el Auditorium de Palma, en el Teatro Principal de Palma, en el Auditori de Manacor y en verano en el Castillo de Bellver, participa en las Temporadas de ópera de la Fundación Teatro Principal de Palma y de los Amics de l'Òpera de Maó (Menorca). También programa audiciones escolares y conciertos familiares. Uno de los objetivos de la orquesta es dar a conocer obras de compositores de las Islas Baleares, como el estreno de la ópera L'Arxiduc (2022) de Antoni Parera Fons, con libreto de Carme Riera, miembro de la Real Academia Española. En el año 2020, la OSIB fue la primera orquesta en regresar a los escenarios después del confinamiento del COVID-19. Es importante mencionar las actuaciones altruistas realizadas por los grupos de cámara de los músicos de la orquesta en el canal de Youtube bajo el título "Sonam per Tu" durante la pandemia del COVID-19.

Ha ofrecido numerosos conciertos fuera de las islas, entre ellos en San Sebastián, Santander, Valencia, Oviedo, así mismo en el Auditorio Nacional y en el Teatro Real en Madrid, en el Palau de la Música en Barcelona. Ha actuado en Perpiñán, Cannes, Zurich, en el Musikverein de Viena, el Radio Hall France de París y en la Sala de Derechos Humanos de la ONU en Ginebra. Desde 1989 la Orquesta ha acompañado a solistas de relevancia internacional, como Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet y Raphael, entre otros.

Premios, distinciones:

- Premi Rotary Mallorca Humanitats 2010-2011, en mayo de 2011.
- VI Premios Onda Cero Mallorca 2017, categoría de Música.
- Medalla de Oro de las Illes Balears, en 2020, la mayor distinción de la Comunidad Autónoma.

En estos momentos la Sinfónica está construyendo su nueva sede, la Caixa de Música, que será un referente internacional como espacio escénico musical, y el primer edificio público de una orquesta en España, con una fuerte colaboración público-privada.

Orquestra Simfònica

de les Illes Balears

eng

The Symphony Orchestra of the Balearic Islands (OSIB) was founded in 1988, by means of a public entity known as “Fundació Pública de les Balears per la Música”, at the request of the Balearic Government, Ajuntament de Palma and Consell de Mallorca.

Nevertheless, the OSIB as we know it today performed its première concert season in September 1989, with Principal conductor and Artistic director Luís Remartínez, and soloist Teresa Berganza. Maestro Pablo Mielgo has been the OSIB's Principal Conductor since 2014. Apart from its concert season at Auditorium de Palma, Teatre Principal de Palma and Auditori de Manacor and summers at Bellver Castle, the OSIB regularly takes part in the opera seasons with Fundació Teatre Principal de Palma and “Amics de l'Òpera de Maó” (Menorca). Moreover, the OSIB develops a comprehensive educational programme, including school performances and family concerts. One of our main goals is to release the works of Balearic composers. An example of that is the première of Antoni Parera Fons' opera, L'Arxiduc (2022), with libretto by Carme Riera, member of the Real Academia Española.

In 2020, the OSIB was the first orchestra to go back on stage after Covid-19 lockdown. It is worth mentioning that the chamber groups formed by the orchestra's musicians had performed a series of voluntary concerts under the title “Sonam per Tu” (We play for you), through the OSIB's YouTube channel, during the pandemics. The OSIB has performed in concert beyond the Balearic Islands, in places like San Sebastián, Santander, Valencia, Oviedo, the Auditorio Nacional and Teatro Real in Madrid and Palau de la Música in Barcelona, among others; as well as in Perpignan, Cannes, Zurich, Musikverein Vienna, Radio Hall France in Paris and at The Human Rights and Alliance of Civilizations Room in Geneva. Since 1989, the OSIB has accompanied renowned international solo acts such as Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet and Raphael, among others. Awards and recognitions:

- “Rotary Mallorca” Prize in Humanities 2010/2011.
- VI “Onda Cero Mallorca” Awards, Music category 2017.
- Gold Medal of the Balearic Islands 2020 (the most important award from the autonomous Government).

Once finished, Caixa de Música will be the first public building for an orchestra in Spain, with a strong collaboration of public and private funding, and will become an international reference for music hall spaces.

Plantilla OSIB

PRIMERS VIOLINS

Smerald Spahiu, concertino
Gina Nicola, concertino associat
Jennifer Peck, solista, ajudant de concertino
Paula Marqués
Gloria Grati
Gabriel Martí
Andrei Melkumov
Maria Luisa Payeras
Christine Schedukat
Marc Nogués
Víctor Ros
Cristina Sánchez de las Matas

SEGONS VIOLINS

Barbara Walus, solista
Sebastià Pou, ajudant de solista
Carmen Fullana
Roberto Moragón
Beth Super
Francisco Sard
Manel Barrios
Benjamin Payen
Joel Doraci*
Raquel Aparisi*

VIOLES

Sonia Krasnova, solista
Marta Hatler, ajudant de solista
Miguel Arola
Filippo Maschio
Lluís Oliver
Elisabeth Romero
Hanga Zsofia Fehér
Clara Mascaró
Raquel Cobo

VIOLONCELS

Antonio Gervilla, ajudant de solista
Felipe Temes
Llorenç Rosal
Leila El Charef
Lucrecia Garrigues
Silvia Gómez
Daniel Orgaz*
Pol Alabort*

CONTRABAIXOS

Adrián Matas, solista
Eudald Ribas, ajudant de solista
Philip Dawson
Wojciech Sobolewski
Marc Colomer*
Pablo Fernández*

FLAUTES

Josep Miralles, solista
Laura Leena Pauni, ajudant de solista

FLAUTA/FLAUTÍ

Enrique Sánchez, ajudant de solista

OBOÈS

Javier Arnal, solista
Jordi Miralles, ajudant de solista

OBOÈ/CORN ANGLÈS

Claudia Sánchez, ajudant de solista

CLARINETS

Pablo Tirado, solista
Juan José Pardo, ajudant de solista

CLARINET/CLARINET BAIX

Sílvia Insa, ajudant de solista

FAGOTS

José Vicente Tatay, solista
Gerard Beltran, ajudant de solista

FAGOT/CONTRAFAGOT

Joana Rullan, ajudant de solista

TROMPES

Nigel Carter, solista
José Fortea, solista
Miriam Merino, ajudant de solista
Joan Barceló, ajudant de solista
César Guillem, ajudant de solista

TROMPETES

Michel Herment, solista
Cyril Pouillet, ajudant de solista
Samuel García, ajudant de solista

TROMBONS

Jean Christophe Brunet, solista
Vicente M. Cascales, ajudant de solista
Miquel Sáez, ajudant de solista

TUBA

Tobies Isern, solista

TIMPANI

Sabela Castro, solista

PERCUSSIÓ

Susana Pacheco, ajudant de solista
Juan C. Murgui, ajudant de solista

ARPA

Cristina Badía, solista

COL.LABORADORS

Bernat Martí, violí
Ángel Campos, violí II
Anna Cristina Grau, contrabaix
Pere Caselles, contrafagot
Valentina Casades, arpa
Diego Sáenz, percussió
Miquel Estelrich, piano/celesta

BORSA DE TREBALL SOIB*

GERÈNCIA

Cristina Martínez

EQUIP ARTÍSTIC

Pablo Mielgo Carrizo, director titular

EQUIP TÈCNIC

Margalida Gomila, cap d'administració
Gala Martin Riva, cap de producció (interí)
Katalin Szentirmai, arxiu i documentació musical
Maria del Mar Furió, serveis artístics
Juan Ramon Garcia, faristoler
Karola Pérez, faristoler*
Aina Gayart, auxiliar
Francisca Pallicer, auxiliar
Gustavo Riutort, serveis generals

Patronat de la fundació OSIB

PRESIDENT

Jaume Bauzà, conseller de Turisme, Cultura i Esports

VICEPRESIDENTA

Ricarda Margarita Vicens, directora general de Cultura

VOCALS NATS

Bartomeu Alcover, director general de Pressuposts
María Isabel Sáez, secretària general de la Conselleria de Turisme, Cultura i Esports
Antoni Mesquida, director general de Funció Pública

VOCALS ELECTES

Pedro Vidal, secretari autonòmic de Cultura i Esports
Bartomeu Riera, director adjunt IEB
Catalina Barceló, directora general d'Economia i Estadística

Govern de les Illes Balears
Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports

**Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports**
Fundació Orquestra Simfònica

Fundació Turística i Cultural de les Illes Balears

**Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports**
Agència d'Estratègia Turística

